

Truyện Ngắn - Lan Rùa

Contents

Truyện Ngắn - Lan Rùa	1
1. Nàng Công Chúa Của Tôi	1
2. Cáo Già Và Cáo Non	8
3. Tình Yêu Vô Điều Kiện	9
4. Ten Things I Hate About Her	11

Truyện Ngắn - Lan Rùa

Giới thiệu

Tổng hợp một số truyện ngắn của tác giả Lan Rùa. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-ngan-lan-rua>

1. Nàng Công Chúa Của Tôi

Ta tên Huỳnh Phi Nhung. 16 tuổi.

Mọi người gọi ta là Nhung Ác Quỷ. Không phải vì ta ác đâu, là ta quá hiền ấy. Hê hê!

Để xem ta có thể kể gì về ta cho các người nào.

Ta thích xem phim nè, đọc truyện ngôn tình nè, thích ăn nè. Là điển hình của mẫu người tham sống sợ chết nha.

Ta biết tý võ công, cũng là người khí khái!

Nói chuyện với người khác, ta thích xưng ta ngươi, mẹ ta nói, ta bị hâm rồi. Ta thấy ta đâu có hâm, là ta khác người chút thôi. Cũng có thể ta bị ảnh hưởng bởi mấy bộ điện ảnh văn chăng?

Đôi khi ta có nóng tính, nhưng ta đảm bảo ta là người tốt. Bằng chứng ư? Cứ nhìn Cún Con nhà ta là biết, ta cho ẻm ăn ba bữa một ngày đó. Quá tốt rồi còn gì.

Ta à, tuy không thuộc loại nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng gọi là có tý sắc, cũng có vài ba anh nhòm ngó.

Ta là người dày mặt, cực kì dày mặt.

Việc đó cả thế gian đều biết, mà biết rõ nhất là Huỳnh Mạnh Long, 27 tuổi.

Ai vậy? Ai vậy? Người ta yêu đó! Ta yêu hần nhiều lắm, yêu tới chết đi sống lại. Ta không biết nữa, lần đầu tiên gặp hần ở hành lang bệnh viện, ta đã yêu rồi. Hần chính là con trai của người sáng lập chuỗi bệnh viện này nhé, còn lý do ta vào bệnh viện ý à? Bần cô nương có chút bệnh nhỏ ấy mà.

Nghe nói hần học y ở Mỹ, giờ ba hần muốn hần tiếp nhận công việc quản lý, không muốn theo nghề y vất vả, còn hần thì vẫn muốn là một bác sĩ y đức, chữa bệnh cứu người, bởi vậy cho nên, hần và ba hần cãi nhau ghê gớm lắm. Rồi mẹ hần đột quy, sau đó bla bla...cũng là thiên hạ đồn thổi, hần đành nghe lời ba mẹ!

Hần rất cao a, ta may chỉ đứng tới vai hần, đẹp trai làm ta mắt hờn luôn. Mà tính ta, vốn mạnh bạo, làm gì có chuyện gặp người ta thích ta lại cứ thế yên lặng về nhà ôm mộng. Ta lúc đó còn mặc áo quần bệnh nhân a, chạy xông xộc tới chỗ hần, đâm vào người hần, lấy cớ sờ xoạng hần chút chút nha, cơ ngực đúng là săn chắc, ta thích, cực thích a.

Xong xuôi, ta nhắm mắt vờ ngất. Ngất đó, là ngất đó nha, ta là bệnh nhân mà, ngất thì có gì là sai đâu? Ta ốm quá, ta xỉu thui mà.

Ta nhắm hờ mắt, tưởng tượng như truyện Bạch Tuyết nha, hần sẽ hôn ta, và ta sẽ bừng tỉnh.

Không được, thế thì xa quá, thôi chỉ cần được mỹ nam ôm về giường bệnh đã là tốt lắm rồi!

A, đúng là hần có ôm ta đi thật, nhưng không phải về phòng bệnh của ta, ta cảm thấy thế. Vì phòng ta nằm là hướng đi thẳng, còn ta cảm thấy, hần xoay người a.

Nhưng ta không có mở mắt, mùi hương trên người hần, quá là thơm đi, quyến rũ quá đi, ta nguyện ngửi cả đời nha!

-“Tỉnh lại đi, diễn thế không mệt à?”

Hần nói, mỹ nam à, sao ngươi siêu quá trời vậy? Ta quên, hần là bác sĩ, sao ta lại ngu ngốc trả vờ ngất trước mặt bác sĩ làm gì cơ chứ? Biết làm sao cho đỡ thẹn bây giờ, đành vậy, ta gượng gạo vươn tay duỗi chân, đôi mắt hé hé mở, nở nụ cười ha hả, to nhất có thể.

-“Hi, chào!”

Đây là đâu? Ta còn ngây ngô thì hần nói.

-“Là phòng làm việc của tôi!”

Hần cũng thuộc loại “con nhà có điều kiện” nha! Phòng làm việc gì mà to gấp ba lần cái phòng bệnh của ta. Lại còn có giường đẹp thế này.

-“Ngươi biết hưởng thụ ghê a, như cái nhà ý!”

-“Là công việc quá nhiều, nên tôi tạm ngủ ở đây, tuy có hơi tồi tàn...”

-“A, tồi tàn cái mịa nhà ngươi! Ta bệnh còn không được bằng!”

Ta thì nhận ra mình lỡ lời, còn hần thì trợn tròn mắt. Tự dưng không khí trầm mặc hần. Hần mặc kệ ta, ra phòng kế bên ngồi làm việc. Ta vén rèm ngồi ngắm hần, đẹp, quả thật đẹp. Thằng chó, mi ăn gì mà đẹp dữ vậy! Hại huyết áp bà mi tụt lắm rồi đây này. Ta mãi mê ngắm hần, đứng ngắm, ngồi ngắm, nằm ngắm...rồi ta ngủ lúc nào không hay.

Lúc tỉnh dậy, nhìn đồng hồ đã là 5 giờ chiều. A chết rồi, mẹ ta sẽ thăm bệnh nha, rồi mẹ ta sẽ làm âm lên à xem, nếu không thấy ta. Ta cuống quýt tìm đường chạy về nhà.

Cửa khóa, hần thì vẫn làm việc.

-“Ngươi đưa ta chìa khóa a?”

-“Em ăn nói kì vậy? Người ta, học ở đâu đấy?”

-“Ta quen rồi a, người đưa ta chìa khóa, mẹ ta tìm ta!”

-“Đi dễ dàng thế thôi sao?”

-“Thế người muốn sao?”

-“Chẳng phải em trả vờ ngắt là có ý đồ à, cũng chưa thấy em làm gì cả?”

A, tên này, dù sao ta cũng là con gái nha, sao có thể nói trắng trợn ra như vậy. Thôi không sao, ta nổi tiếng mặt dày.

-“Ta vì thấy người đẹp trai quá nên muốn ở cùng người một chút a, nhưng giờ ta phải về phòng rồi, không có mẹ ta oánh ta tan xác luôn!”

-“Xác định là chỉ muốn ở cùng một chút?”

-“A, muốn ôm người a!”

-“Thế thôi?”

Ta nhìn gương mặt hoàn hảo của hắn, nuốt nước bọt, không kìm lòng mà thốt ra sự thực.

-“Muốn hôn người nữa!”

Ôi chẳng ai mặt dày như ta cả. Ôi cho ta một cái lỗ đi!

Chẳng ngờ, hắn ôm ta thật, cả người hắn ép chặt người ta, môi hắn lướt qua môi ta, một cái hôn phớt. Ta đang nằm mơ hả? Tim ta rụng mất thôi!

-“Người...thế này là sao?”

-“Sợ em đêm mất ngủ lại mò lên phòng tôi, thôi giờ về đi!”

Mặt ta đỏ bừng, lúc về mẹ cũng không mắng ta gì cả, nhưng đêm đó ta mất ngủ, huhu.

.....

Hôm sau, ta đi tập thể dục, là ta đi tập thể dục đó. Chẳng hiểu sao bước chân của ta lại đưa ta lên phòng hắn. Tới trước cửa phòng hắn rồi, ta cứ đi tới đi lui. Ta thích tập thể dục ở đây nha!

-“Có việc gì?”

Hắn hỏi.

-“Ta đi tập thể dục.”

-“Có muốn vào trong nghỉ không?”

-“Được hả?”

Hắn không nói gì, quay vào phòng làm việc. Không nói tức là đồng ý rồi còn gì? Ta mặt dày vào phòng, trèo lên giường hắn nằm, phòng hắn có nhiều cái hay lắm nha, tivi to bự, tủ lạnh nhiều đồ ăn, ta tha hồ mà tận hưởng.

Từ đó, sau khi điều trị hoặc không có việc gì, ta thường lên phòng hắn chơi. Bác sĩ nói dạo này ta sắc mặt ta có khá lên. Ta nói với mẹ ở khu bệnh có bạn bằng tuổi ta, bị bệnh, ta tới nói chuyện với bạn, mẹ ta cười, không quản.

Ta lên phòng hắn, có ngày ta chạy lên phòng hắn chơi tới 11 giờ đêm mới về. Ta ăn đồ ăn của hắn luôn. Hắn cũng lạ, chẳng có bạn bè gì cả, làm việc cả ngày, chứng tỏ hắn cũng không có bạn gái đâu nhỉ. Ta cười sung sướng!

Một hôm, hắn đi đâu đó, rồi về cau có. Ta ăn táo, hỏi hắn.

-“Người làm sao?”

-“Tôi cãi nhau với ba!”

-“Vậy người ăn táo không?”

Hắn nhìn ta, hơi ngạc nhiên, sau đó giật lấy quả táo trên tay ta. Hắn ngồi trên giường, nói vài ba chuyện bệnh viện với ta, ta đầu óc ngu dốt đầu có hiểu, chỉ gật gù thôi.

Hắn không làm việc nữa, mà xem ti vi cùng ta. Phim tình cảm lãng mạn nha, chết ta mất. Đã thích hắn rồi lại còn xem loại phim này với hắn, hỏi ta phải làm sao?

-“Mặt em đỏ?”

-“Mặt người cũng đỏ a!”

Ta đánh trống lảng.

-“Vì tim tôi đập nhanh nên mặt tôi đỏ.”

-“Tim ta cũng đập nhanh nên mặt ta đỏ.”

-“Tự nhiên muốn hôn quá, em muốn không?”

-“Ta...ta...”

Ta có thể chối từ sao? Là các người, các người có thể chối từ sao? Hắn kéo ta xuống giường, để ta nằm trên người hắn. Tên chết bầm này, tâm hồn ta dường như đã nhấc lên khỏi mặt đất luôn rồi.

Dần dần, sự bối rối của ta được thay bằng vị ngọt ngào nóng bỏng, ta thấy mình bay bổng, hóa ra hôn còn có cảm giác này, y như lốc xoáy, y như núi lửa, khiến cho ta tưởng chừng không thở nổi, tay ta yếu đi, người ta cũng lả lủ.

-“Sao vậy em?”

Ta thấy tia lo lắng từ ánh mắt hắn. Sao hắn phải lo?

-“Ta, ta hơi khó thở!”

Hắn lập tức xoa lưng xoa ngực cho ta, làm vài động tác quen thuộc với hắn mà lạ hoắc với ta, nhưng ta cũng dễ chịu rất nhiều.

-“Người biết ta bị bệnh gì không?”

-“Biết!”

-“Theo người ta sống được bao lâu nữa?”

-“Bệnh đơn giản, sẽ sống cả đời!”

A, hắn đúng là không biết gì mà. Làm sao trách được, người đứng cao như hắn, sao có thể quan tâm một người ở vị trí thấp như ta?

.....

Ta chỉ bà cái sức khỏe của ta chứ, đang yên đang lành, ngày ngày hạnh phúc, lên phòng hắn làm bà hoàng, tự dưng hôm nay tỉnh dậy, người lại mệt lả đi. Ta cố, ta cố, ta kiên trì, ta tận hết sức hết lực, mà ta không thể, chân ta mềm nhũn, ta đành nằm tại phòng mình, bác sĩ tới khám, tiêm cho ta vài mũi.

Ta nghỉ ngơi, sau đó ngồi dậy, ngắm mấy giọt nước ngoài cửa sổ, trời mưa. Một ngày trời mưa âm ỉ.

Long ca ca của ta, ta nhớ hắn, nhớ quá!

-“Nhưng!”

Ai gọi ta đó? Nghe giọng khiến tim ta đập đánh thịch một cái. Nhưng không phải là hắn đâu, hắn đâu có biết tên ta, ta thất vọng, mặt kệ, không quay ra.

Ta cảm nhận một vòng tay ấm áp ôm qua bụng mình. Hơi thở quen thuộc phả vào má, một mùi hương mà kể cả hóa thành tro bụi ta cũng nhận ra.

-“Người...người tới đây làm gì?”

Ta hỏi, không thấy hắn trả lời, ta thấy cổ mình vương một giọt nước, hắn khóc à? Hắn bị ai bắt nạt rồi tìm tới ta an ủi sao?

-“Ai khi dễ người?”

-“Em bớt ăn nói kiểu kiêu kiếm hiệp đó đi!”

-“Ta thích vậy a, ai khi dễ người để biểu tỷ tỷ đây xử hắn!”

-“Tôi hơn em 11 tuổi!”

Ồ, sao hắn biết tuổi của ta?

-“Được rồi, trong giang hồ ai khí phách hơn người ấy làm chức cao hơn nha, đừng luận tuổi tác...”

Ta tưởng hắn cãi ta, ai dè, ôm ta chặt hơn, hắn nói.

-“Tỷ tỷ, đệ đệ bị người đời bắt nạt, tới cả con mèo nhỏ cũng coi thường đệ đệ, tỷ tỷ nhất định phải lấy lại công bằng cho đệ.”

-“Được, ta sẽ đòi công bằng cho người a. Đầu tiên, đi xử con mèo nhà người trước a!”

-“Tỷ tỷ bệnh thế này...xử làm sao?”

-“Ta...ta...”

-“Giá như tỷ có thể xử được, thì mai sau tỷ chết rồi, ai bảo vệ đệ?”

Cái tên này, to xác mà hèn. Ta trấn an hắn.

-“Người yên tâm, tỷ tỷ cường tráng khỏe mạnh thế này, chết thế quái nào được!”

-“Tỷ hứa nha! Sống suốt đời bảo vệ đệ nha!”

Ta nổi máu anh hùng, hứa quả quyết.

-“Tỷ hứa!”

Hắn thơm ta, vào má. Là hắn thưởng ta sao?

-“Có muốn lên phòng đệ đệ không?”

-“Muốn a, nhưng chân mỏi.”

Thực ra là chân ta mềm nhũn, người vô lực.

-“Đệ đệ giúp.”

Hắn bế ta, lên phòng hắn chơi, ta rúc đầu vào ngực hắn, thật ấm áp. Đệ đệ à, tỷ tỷ nhất định kiên cường sống, bảo vệ người!

Một ngày mùa thu tháng tám, hắn đi công tác trong Nam, ba ngày.

Ta buồn, vừa buồn vừa mừng! Buồn vì không được gặp hắn nữa.

Mừng vì ta đã có thể quyết định.

Bác sĩ nói, bệnh ung thư máu của ta chẳng được bao lâu, giờ chỉ có thể ghép tủy. Mà tỷ lệ thành công không cao. Nhà ta thì không có tiền, ba mẹ ta làm nông vất vả lắm. Tủy của người thích hợp còn chưa tìm ra. Ta không lấy gì làm buồn, số ta thế rồi, chỉ thương hắn, không có người bảo vệ. Thương ta, từ nay không được gặp hắn.

Ta cầu xin gia đình cho ở lại mấy ngày, đợi lúc hắn đi công tác, là lúc ta xuất viện. Bác sĩ nói, ta còn chút ít thời gian, cứ về sống thật thoải mái, muốn ăn gì thì ăn, tiêu gì thì tiêu, mặc gì thì mặc...nói chung muốn gì làm đó.

Ta trước lúc đi, để lại cho hắn một bức thư, gồm vài chữ.

.....

Xa hắn, rất là khó sống!

12 giờ đêm hôm đó, mưa to rả rích, sấm chớp ầm ầm, nhà ta có tiếng cửa đập sầm sầm. Ba ta tưởng trộm, cầm con dao phay sẵn trên tay, mẹ ta cầm cái chổi. Ta không ngủ được, lật đật dậy mở cửa.

Cái gì thế này, là hắn. Cả người ướt sũng!

Ba mẹ ta có lần gặp qua nên biết hắn, bỏ dao bỏ chổi, mặc ta cùng hắn nói chuyện.

Hắn lườm ta.

Ta cảm thấy có lỗi lắm, nắm tay hắn, dắt về phòng mình.

-“Người đang đi miền Nam a, sao lại về? Người uống cốc nước đi!”

Ta rót nước, rồi lại lấy khăn bông đưa hắn lau người. Hắn nhìn ta như muốn xé xác vậy, làm ta tí khóc. Ta dùng khăn lau đầu cho hắn.

Hắn ngoan cố không chịu, hắn ôm ta rất chặt, như muốn ép chết ta luôn. Hơi thở của hắn ngày càng gấp gáp, môi hắn cắn lấy môi ta, rất mạnh a...ta đau quá tự dừng mở miệng. Hắn thừa cơ hội lập tức cuốn lấy đầu lưỡi ta chơi đùa, mút vào, hút vào, giống như muốn hút hết toàn bộ khí lực của ta vậy. Ta ngay cả đứng cũng không vững, ngã nhào vào lòng hắn.

Mắt hắn đỏ, ta thấy nước mắt a.

Hắn vẫn chưa hết giận, cắn lấy vành tai ta, nói.

-“Đừng bỏ cuộc!”

-“Người sao vậy?”

-“Đừng. Bỏ. Cuộc. Nhưng. Anh. Yêu. Em!”

A, đầu ta nổ tung ra mất.

Hắn yêu ta...ta có gì để hắn yêu ta.

Hắn lại hôn ta, thừa sống thiếu chết.

Đêm đó, hắn mặc tạm áo quần ba ta. Có thể do ta sắp chết chẳng, ba mẹ ta rất dễ tính, để hắn ngủ trong phòng ta, hắn cũng không có làm gì quá đáng, chỉ ôm ta. Thỉnh thoảng nếu ta cự mình, sẽ làm hắn cực kì bất an. Vì vậy ta cố gắng ngoan nhất có thể.

Sáng hôm sau, hắn bắt ta nhập viện.

5 năm sau.

Nghĩ lại hồi đó ta thật ngu, có sao lại kí kết với hắn. Hắn là bác sĩ phẫu thuật chính cho ta, sau đó là người chăm sóc ta hằng ngày. Hắn rất khắt khe, chế độ ăn của ta chiếm 80% các loại ngũ cốc, hạt, rau quả tươi, nhiều khi ta phát chán. Đặc biệt hắn ép ta uống nhiều nước hoa quả tươi khiến ta nổi khùng.

Hắn ép ta theo phương pháp của hắn, nghe nói là nghiên cứu của đại học Johns Hopkins gì đó, với châm ngôn “Không nuôi các tế bào ung thư với các chất dinh dưỡng cần thiết cho nó để nó không phát triển được”.

Ta phải kiêng nhiều thứ lắm, các người ai bị bệnh muốn biết có thể search câu châm ngôn của ta nhá, nhưng ta khó chịu nhất là phải hạn chế ăn đường, trời ơi ta là kẻ ham đồ ngọt.

Ấy ấy, ta khổ như thế, mà ta còn phải kí kết, sau khi khỏi bệnh, lập tức lấy hắn.

A, ta đúng là ngu ngốc mà!

Giờ thì sướng chưa, đã có thằng con lít nhít, ôi, các bạn ta còn đang ăn chơi phè phỡn kia kìa. Tức thế cơ chứ.

-“Nhưng, uống nước ép trái cây rồi đi học!”

Đó, Long gọi đó, Long ác ma nhà ta. Quên không nói, ta đang học trường y, ta muốn mai sau làm cùng hân nha.

-“Biết rồi! Đợi em tý!”

10 phút sau, hân hân hân đi ra, bóp miệng ta, đổ nước vào, khiêng ta ra xe, chở tới trường. Thằng con ta ngồi cũng khóc oan thương ami của hân. Đồ vũ phu nhà người, ta hận không đánh chết người.

-“Nhìn gì? Bức xúc hả?”

-“Mệt thôi, tối nay ngủ riêng đi!”

-“Cô đọc lại hợp đồng xem...”

Hợp đồng, hợp đồng, hợp đồng cái bà nhà hân...hân không thể không nhắc tới hợp đồng ư. Cái mặt kia, đã sát mặt ta rồi, lại còn hôn ta nữa chứ? Bàn tay kia, đã thò qua lớp vải ren từ bao giờ rồi. Đồ dê xồm nhà người. Ta hận, ta hận!!!

Huỳnh Mạnh Long.

Lần đầu tiên gặp tôi đã thấy ấn tượng, em ngát, nhưng môi lại khê cười, mí mắt động đậy, có lẽ chính em cũng không biết!

Ánh mắt em to tròn, em xưng hô rất quái, tôi thấy thú vị.

Và tôi muốn hôn em, vậy thôi, đã có ai tin vào tình yêu sét đánh bao giờ chưa?

Trước tôi không tin, nhưng giờ tôi tin!!!

Không thấy em thăm, tôi buồn, lúc đó tôi nhận ra, tôi thích em nhiều lắm, tôi hỏi bác sĩ về tình hình, thấy em chuyển biến xấu, lòng tôi quặn thắt!

Ngày tôi vào Nam, gọi điện cho em không được, tôi sốt ruột. Tôi gọi điện về bệnh viện, nói y tá bảo em nghe. Nhận được tin sóc.

Ba mẹ thường nói tôi là người tĩnh...ý là tôi thường ít khi quá xúc động về cái gì đó, mọi việc trong cuộc sống của tôi ít có biến động.

Thế mà ngày hôm ấy, tôi đã làm một việc, mà tôi không thể tin được. Đó là chạy thẳng ra sân bay, đáp chuyến gần nhất về Bắc.

Em để lại cho tôi một bức thư, trong đó viết.

“Tỷ tỷ sẽ bảo vệ người, trên thiên đường! Chúc người hạnh phúc!”

Tôi thấy sống mũi mình cay xè. Lao như một thằng điên tới nhà em!

Em đứng đó, người gầy gò xanh xao, em muốn bỏ cuộc. Người tôi như muốn hóa đá! Tôi phát hỏa, tôi giận em. Còn em, rất bình thường, tôi chưa thấy một cô bé nào nghị lực như thế, em ốm, em bệnh, mà em không hề kêu đau lấy một lần.

Em rất kiên cường, nhưng tôi thì không thể.

Tôi gục vào vai em, nước mắt cứ thế rơi. Tôi quả thực, lúc đó thấy yếu đuối, thấy bất lực. Tôi van xin em, đừng bỏ cuộc.

Đấu tranh với tử thần, quả không dễ dàng. Nhưng cuối cùng, tôi cũng thắng.

Vừa thắng được tử thần, vừa lừa được vợ hiền, cuộc đời, ai may mắn như tôi???

Thực ra đôi lúc tiểu công chúa cũng ầm ức, bởi tôi quản em hơi chặt, nhưng biết thế nào, bởi, em chính là nàng công chúa của đời tôi rồi!!!

Một ngày hạnh phúc, cả đời hạnh phúc!

Lan Rua's Story ~ Porcupine & Duck Family.

P/S: Chúc em mau khỏe! Hãy cứ vững tin, hãy cứ yêu thương, hãy cứ hạnh phúc! Love you!!!

2. Cáo Già Và Cáo Non

Hắn chiều nàng, lúc yêu thì xách cả dép cho đi, lúc cưới thì có dàn xế khủng tới đón, đám cưới to bậc nhất Hà Thành, trắng mật thì một vòng Châu Âu, báo chí cũng phải sôi sùng sục. Đêm tân hôn của hắn và nàng lãng mạn hơn bao giờ hết.

Bạn bè chúc phúc cho nàng, có người thậm ghen tỵ, nhưng cũng có người nghĩ đó là hợp tình. Nàng xinh đẹp, giỏi giang, học ở nước ngoài, lại có bố là Phó Chủ tịch UBND thành phố, người cỡ phải như hắn mới xứng được với nàng.

Nhưng, đời không ai nói trước được chữ ngờ. Chỉ hai tuần sau cưới, hắn bắt đầu về muộn, rượu chè be bét, chân dài lúc nào cũng bên mình, trở về là hắn của trước kia. Người ta những tưởng nàng sẽ buồn, sẽ khóc, sẽ sốc, sẽ suy sụp lắm. Nhưng không, nàng vẫn vui tươi, đi mua sắm hàng ngày, làm đẹp, nàng trông trẻ đẹp đầy sức sống hơn bao giờ hết.

Gần 4 tháng tán nàng, hắn đã phải sống giả tạo, vờ làm trai tốt, giờ, bố nàng cũng đã phê chuẩn mấy cái dự án khủng của hắn, lợi nhuận vô biên; giờ thì hắn nghỉ, hắn phải hưởng thụ. Hắn thấy mình hơi quá đáng, những tưởng nàng sẽ đau buồn, sẽ trách hắn thay đổi, nhưng không, nàng vẫn vui tươi như thế, hắn làm gì kệ hắn, nàng luôn có những thú vui của riêng mình. Điều đó làm hắn khó chịu.

Nhà nàng tổ chức ăn mừng bố nàng đắc cử Chủ tịch, nàng hỏi hắn có đi không. Hắn bảo không, định lý do này nọ. Nhưng lúc hắn quay ra thì nàng đã chẳng còn ở đó, nàng đi mà chẳng trách mắng hắn vô trách nhiệm, hắn bực. Nhưng mà thế nào hắn lại đi, hắn phải cho bọn đối tác biết một lần nữa, giờ hắn là con rể ông Chủ tịch UBND, để bọn nó đừng có mà lằng nhằng. Sau mấy tiếng chè chén, hắn định lên phòng cũ của nàng nghỉ, vừa định bước vào thì hắn bỗng sững lại, hình như có người trong phòng:

- Ba xin lỗi, vì ba mà con phải lấy chồng, không thực hiện được nhiều ước mơ.
- Thôi mà ba, giờ ba đã là đạt được giấc mơ của mình là con vui rồi, mà ba cũng biết thừa thằng cha đó lợi dụng nhà mình, có chi chỉ là con tương kế tựu kế, đôi bên lợi dụng lẫn nhau thôi.
- Nhưng con à, đời con gái...
- Ba yên tâm, con không thích tự mình bỏ hắn, sẽ gây điều tiếng cho ba. Con nghe hắn nói với bạn tháng sau sẽ li dị, trở về cuộc sống tự do, lúc ấy con gái ba lại thành chim sổ lồng rồi, chỉ sợ về ba không nhận nữa thôi.
- Nỡm ả, cô về đây ở cả đời cũng được.

Hắn lao về nhà, hắn điên, tức lộn ruột. Hắn chỉ muốn xé xác nàng ra cho bõ tức. Thì ra ngay từ đầu nàng đã cố tình để hắn lừa, hắn cao thủ, nàng là đại cao thủ. Nhưng mà hắn có thể làm gì chứ. Hắn cũng lừa người mà, đầu thế nói lý với nàng với tư cách cao thượng. Hắn định nàng về, hắn sẽ vứt hết áo quần của nàng, tống nàng ra khỏi nhà, hay có khi đánh nàng một trận. Hắn không nuốt nổi cục tức này. ..Nhưng tới khi nàng bước chân vào nhà, giọng vẫn nhẹ nhàng: “Em về rồi, mệt không? Ăn gì để em nấu?”. Tự nhiên hắn thấy ấm lòng, nhưng hắn lại trấn tĩnh “Mẹ kiếp con cáo già”. Hắn phải trả thù, rửa hận, con cọp như hắn mà bị một con cáo già lừa quả không chấp nhận được. Hắn e hèm: “Ăn gì cũng được.” Nàng xuống bếp, hắn cũng xuống theo. Cái đáng nhỏ bé của nàng xào xào nấu nấu đến là yêu. Vậy mà hắn chưa bao giờ để ý. À, hắn đã biết rồi, cách trả thù tốt nhất là làm cho nàng yêu hắn, để rồi hắn sẽ bỏ nàng, cho nàng đau khổ...

Từ ngày đó, hắn trở thành người chồng mẫu mực. Đi làm về đúng giờ, mỗi bữa ăn chạy lăng xăng giúp nàng, đôi lúc nàng mệt; hắn còn rửa bát, đấm lưng, nắm bóp cho nàng. Hắn gọi chuyện nhiều hơn, nàng và hắn tâm sự đủ điều. Mỗi tối đi ngủ, hắn kéo nàng vào lòng, thơm nhẹ lên trán, ôm nàng thật chặt. Mùi thơm của nàng khiến hắn thấy bình yên. Hắn thấy hạnh phúc, hắn cho rằng vì trả thù sắp thành công mà hắn hạnh phúc. Thậm chí lúc rồi việc, hắn còn bám theo nàng lúc đi ăn uống với bạn, mua sắm, thấy ghen

khi nàng bị mấy thằng bạn trêu. Rồi hằng ngày, hắn mong được về nhà tới thế, thèm được ăn cơm nàng nấu, nhìn nàng cười, nghe nàng nói...

Nàng biết hắn là con cọp, hắn bắt chấp thủ đoạn để đạt mục đích, nàng biết nàng đang bị lừa đây, hắn là hắn có âm mưu gì đó, nhưng nàng không chống cự nổi. Nàng cứng rắn là thế, vậy mà mỗi lần hắn hỏi chuyện, nàng lại bô bô mọi thứ, mỗi lần hắn kéo nàng vào lòng ngực nóng hổi của hắn, là nàng không tài nào chống cự nổi, nằm ngoan như con cún. Nàng sướng mỗi lần hắn khen nàng nấu ăn ngon, nàng hạnh phúc cái thứ hạnh phúc của người vợ...

Nàng, và hắn, đã biết yêu, cùng hưởng cái thú vui ở bên nhau đó. Nhưng chẳng ai dám đủ can đảm nói ra mọi chuyện. Hắn nghĩ, thôi để nàng lừa cũng được, miễn là được ở bên nàng, hắn sợ mọi chuyện vỡ lở, nàng sẽ bỏ hắn, hắn sẽ mất nàng...Nàng cũng nghĩ như hắn vậy,...đôi uyên ương quyết định giữ yên lặng...

Cho tới một ngày của nhiều nhiều năm sau đó:

Nàng nằm trên giường hấp hối, nàng vẫy cho con cháu ra ngoài, nàng chỉ muốn gặp riêng hắn. Hắn nốt năm nay là được 82, nàng cũng 80 rồi chứ ít. Hắn biết, lần này hắn không thể giữ nàng ở lại cùng hắn, nàng yếu lắm rồi. Nàng khẽ thì thầm vào hắn: “Thực ra ngày mới cưới, tôi lừa ông,...tôi...”. “Tôi biết rồi. Bà cứ yên tâm mà đi đi, tôi đi theo tính sổ với bà sau”. Rồi thì nàng nhắm mắt, hắn không khóc, vì sau đó chẳng lâu, hắn cũng theo nàng. Con cháu khóc. Nàng và hắn cười.

Cuộc đời, hạnh phúc đơn giản chỉ có vậy. Tình yêu cũng như thế.

P/s: Lan Rua's Story ~ Porcupine & Duck Family

3. Tình Yêu Vô Điều Kiện

Có một cô gái rất tốt bụng, nhưng bản tính của cô ấy là có gì nói đấy, rất nóng tính, đôi lúc hay làm người khác tổn thương.

Sau quá trình rèn giũa từ môi trường xã hội, cái tính ấy đã được làm cho tốt đẹp. Cô hiểu ra, nóng tính cũng chẳng được gì, vậy là, hằng ngày, cô chưng ra bộ mặt tốt đẹp nhất, cố sống làm sao cho tất cả mọi người đều thỏa lòng.

Cô để ý, suy xét ánh mắt từng người.

Dần dần trong xã hội, cô là người biết đối nhân xử thế!

Nhưng quả thật, trong lòng, cô ấy luôn mong, sau này, cô có thể tìm được một người, một người cô có thể dựa dẫm, có thể sống thật với lòng mình, có thể “lên cơn điên” mọi lúc. Một người yêu cô vô điều kiện!

Cô gặp qua nhiều đối tượng, trước khi yêu, cô thường hỏi: Anh có thể yêu em vô điều kiện không? Anh có thể những lúc em nổi nóng mà vờ như không biết, đồ dành em không?

Các đối tượng đều gật đầu, nhưng rất tiếc, họ chẳng bên nhau được bao lâu, điều kiện nghe có vẻ dễ, họ đều hứa rất ngọt, nhưng không phải ai cũng làm được.

Với những người ấy, cô chia tay không nuôi tiếc!

Năm đó cô 30, tưởng ế tới nơi!

Cho tới một ngày, cô gặp Jack, một doanh nhân thành đạt hơn cô 7 tuổi.

Vẫn như trước, cô hỏi câu đó, trước khi họ chính thức hẹn hò!

Jack không nói gì, anh chỉ lặng lẽ nói với cô, hãy thử xem.

Họ yêu nhau, lấy nhau, có với nhau ba người con, và đặc biệt, mỗi lần cô nổi nóng, anh đều nhẫn nhịn chịu đựng.

Có một lần, cô vì stress nặng đã chửi bới vô tội vạ...sau đó, thấy rất hối hận, đêm nằm, gối đầu lên ngực anh, thủ thủ:

-“Babe, I am sorry...” <“anh yêu,=” em=” xin=” lỗi...”>

Rồi cô lại thắc mắc:

-“It’s a long time, I wonder why u can stand me....u are amazing...”

<“đã lâu=” rồi,=” sao=” anh=” có=” thể=” chịu=” được=” em..anh=” thật=” tuyệt=” vui.”>

Jack cười, véo má cô, thì thầm:

-“Honey, you forgot...u spoke vietnamese each time u angry! I don’t understand ...so, let talk like that anytime u want...”

Cô cười, dịu dàng, cũng tốt, may mà cô lấy một người nước ngoài, nếu không, cả đời này, vì cái chữ yêu vô điều kiện, cô ế chồng mất!

....

-“Anh nói tiếng việt giỏi quá!”

-“Cảm ơn ông, vợ tôi là người Việt Nam”

-“Vợ cậu dạy cậu nói tiếng Việt à?”

Ông lão bán rong hỏi!

-“Không, thực ra tôi đã biết tiếng trước khi tôi theo đuổi cô ấy!”

Nghe cuộc đối thoại ấy mà cô chết sững, tay không khỏi run rẩy, khi anh bước tới, cô vội vàng quay đi, lau những giọt nước mắt. Jack vòng tay qua, ôm lấy vợ.

Bao năm qua, từ khi biết anh không hiểu, những từ ngữ khôn nạn nhất, dơ bẩn tục tĩu nhất, chính là công cụ để cô xả hận...

Cô còn nhớ lần gần nhất, vì tức mấy người làm cùng, cả sáng ở công ty, cô nén nhịn tỏ bộ mặt vui vẻ nhất có thể, về tới nhà, bao nhiêu uất hận phơi bày, cô đã chỉ thẳng tay vào mặt chồng mình, gào thét:“Đkm, chó chết, bà muốn giết hết lũ chúng mày!”

Vậy mà...anh biết hết ư, cô thật không có chỗ chui.

Cô ngượng ngùng hỏi:

-“Những lần đó, anh thấy sao?”

Jack cười tủm, anh nói:

-“Anh thương em đau họng...”

Đoạn, anh hôn lên vành tai cô, thì thầm:“Đkm, chó chết, ông muốn giết hết lũ chúng mày...”

Cái giọng Tây hóa của anh khiến cô cũng phì cười, vừa cười vừa thẹn.

Và hôm đó, cô lại có suy nghĩ khác, không phải may vì cô lấy một người nước ngoài, mà là, may vì cô lấy anh!!!

P/S: Con gái à, dù bạn là ai, bạn có những đức tính tốt đẹp hay một vài thói xấu, thì trên thế giới, luôn có một người dành cho bạn; người đó, mới thực sự là “the one”!

Wait for him

Lan Rua’s Story ~ Porcupine & Duck Family

4. Ten Things I Hate About Her

Before

I hate her when she and her stupid bike made me lose the race,

I hate her when she forced me to say sorry instead of receiving money,

I hate her - a tiny tiny little Asian girl who refused immediately when the most wonderful man in the world (:p) asked her out,

I hate her when she said I was a loser cause I lived on my billionaire dad and didn't have a job,

I hate her when she was always in my mind which bothered me so much,

I hate her when she looked amazing in this wedding dress that made me cry,

I hate her when I had to left my country to live in Vietnam just because she said she wouldn't come back,

I hate her when she cared about our kid much more than me,

I hate her when she said she would love me till the rest of her life and she did - the whole three years since our married,

Now...

I hate her when I can't tell her that I hate her.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-ngan-lan-rua>